

Nov redilni prašek za prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitev naprej 12 din.

Mostna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 15 din.

JABLIN

za izdelovanje domače pijače brez dodatka pravega sadjevca. Zavitek za 50 litrov 20 din, s poštnino 26 din.

Prašek za pisanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebellenje govedi in telet. Veliki zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitev 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitke 6 din, od 3 zavitev naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdrži sveže in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitke 6 din, od 3 zavitev naprej 12 din.

RUMOL

esenca za izdelovanje rumen z domačo slivovko. Steklenica za 2 l rumen 8 din. Poštnina 6 din.

Drogerija KANC,
Maribor,
Slovenska ulica
Zaloga v Celju:
Trg. Leibner,
Kralja Petra cesta 17
Zaloga v Ptuj:
Drog. Skočir,
Slovenski trg 11

Avgust Šenoa:

Berač Luka

Povest iz vaškega življenja

»Vi samo naši bodite! Vas kmetje poslušajo. Pri-
dobite jih za nas, da gredo naše nove gospode volit,
videli boste, kako bo to življenje. No, ali ste me
razumeli?«

»Sem, hvala Bogu!«

»Pa? Zdaj nam menda verjamete?«

»Hvala na toliki milosti! Ne verjamem.«

»In nočete z nami?«

»Nočem.«

»Pa kako?«

Kmet je pogledal gospoda v oči in rekel mirno:

»Ker sem stari gosposki dal besedo, da bom tudi
pri teh volitvah zanje.«

»Kaj to! Saj pri volitvah ne rečete na usta, za
koga ste, ampak vržete svoj glas na papirju v skri-
njico. Tega ne bo nihče videl.«

»Vidi Bog, gospod. Ne, tega še ni doživel človek
od mene, da bi koga v obraz nobjubil, za hrbotom pa
bi ga s palico udaril. Tako delajo cigani in morda
kaka gospoda. Če me je zadela nesreča, vendar svo-
jega poštenja ne prodajam in se ne dam kupiti. Res
je, nesreča je prišla name, bodi volja božja, zmeraj
ne bo tako. Vi pa, ako ste kmetu dobri, pomagajte
tudi brez našega glasa! Saj vi ste pri vladi, vi mo-
rete vse, pa dobro delo ne vpraša po plačilu, a so
ljudje, ki bi bližnjega od same ljubezni tako močno
objeli, da bi ga pri tem zadušili. Napravite nam to
pot, ta most, ta nasip pri Savi, kakor ste lepo na
papirju napravili, potem šele bomo videli, da ste
dobri gospodje. Za vaš denar pa hvala vam!«

»Torej ne?« je vprašal tujec razjarjen.

»Ne!« je odgovoril kmet.

»Varujte se, Martin! Moglo bi biti še huje za vas.«

»Če Bog hoče, da! Jaz se samo Boga bojim.«

»Ali tudi ljudje imajo moč.«

»Hudobno moč, vem. Ubili so mi živino.«

»Varujte se, Martin! je zapretil tujec s prstom.

»Eh, vaše gospodstvo! V eni vasi grozijo, v drugi
se ne bojijo; jaz pa se imenujem Martin Lončarič,
ta hiša pa je moja hiša.«

»Dobro, dobro! Boste videli!« se je tujec zadril
in odšel k vratom.

»Da, tam so vrata, to ve inženir najbolje. Lahko
noč želim vašemu gospodstvu.«

Luka je izvedel, da se je Martin zelo lepo iznebil
gospoda, ki se je izdajal za zemljemerca in ga je
prišel za volitve snubit. Bilo mu je še kar po volji,
ker je slutil, da je Martinu potreben denar. Vse to
je berač dopovedal pisarju, ta pa je odgovoril:

»Čakaj, prišlo bo sonce pred najine duri. Luka,
le kar meni pusti to reči!«

»Kaj se ti spet suče po glavi, grešna duša?«

»Eh, svetnik ti! Tega ti ne povem.«

»Ti mi obljubljaš in obljubljaš, jaz pa ne vidim
na svoj kraj nobene sreče. Tvoji računi niso čisti ali
pa so napačni. Čuješ, meni se ne ljubi več čakati!
Šel bom naravnost k Martinu ali k Mari.«

»Le pojdi, le pojdi!« se je pisar nasmejal. »Do-
bro, ne bom s prstom več mignil. Ali to ti povem:
glavo stavim, da te bo Martin čez prag vrgel. Ali si
znorel? Ta trmasti kmet se še ni omeščal. Ali ni
nagnal agitatorja, ki mu je hotel na menico posoditi
denarja, menico pa tebi prodati, da bi ga bil mogel
stisniti? Pa je zaman trkal na Martinova vrata. To
ti pa rečem, da je Marin oče v stiski. Vem, da išče
denarja in da ga ni dobil. Neumen je, ne razume se
v te reči, ne ve, kje je treba iskati, sramuje se norec.«

»Ah, išče, praviš?«

»Seveda. Zato ne bodi neumen, ne izdaj se pred
časom! Na preži bodi! Jaz bom jamo kopal, da bo
Martin v njo padel, potem ga boš pa lahko ulovil.
Šele tedaj, ko bo v tvojih krempljih, mu smeš reči,
kaj si si namislil. Zdaj bi vse pokvaril. Zato bodi
previden! Z ene strani ni šlo, bo šlo pa z druge.«

Luka je izpod obrvi pogledal pisarja, toda ta je

25

tako prostodušno in jasno govoril, da Luka ni več
sumil o njegovem prijateljstvu in ga ni več vprašal,
kaj snuje.

»Dobro je,« je rekel, »naj bo po tvojem!«

»No, to je od tebe pametno. Kmete sem vse
tožil,« je nadaljeval pisar, »vsi so obsojeni, imam
obsodbe v žepu. Ko bi ti vedel, kako so bili popar-
jeni!«

»Vem,« je potrdil Luka, »pet, šest jih je že bilo
pri meni, naj jih počakam.«

»Ti pa?«

»Jaz nisem rekel ne, da, a nisem rekel niti, ne!.
Ko opraviva svoje delo, jih bova zgrabila kakor
lisica kuro.«

»Čuj, Luka,« je dejal pisar lokavo, »ta gospoda
ne plačajo Bog ve koliko. Piti se more, da, toda za
dve tri kapljici, Boga mi, se ni vredno toliko gnati
in truditi.«

»Ti si zmerom lačen in žejen,« mu je odvrnil
berač zlovilno. »Mar ti nisem dal že denarja?«

»Kaj si dal? Trikrat deset, enkrat pa pet goldi-
narjev nadave, vsega vkup pet in trideset goldinar-
jev. Teh umazanih nekoliko grošev človek lahko na
prste prešteje, ti pa si rekel, da bo denarja kakor
blata.«

»Molči, vrana črna!« mu je odrezal berač. »Ali
misliš, da boš ti sam vse pojedel? Ali ni še trideset
drugih, ki mi molijo dlan pod nos, ali ni treba žu-
panu zamašiti usta? Vsi ti možje imajo pri volitvah
glas, ti ga pa nimaš.«

»Oho! Ali nosi morda milostljivi gospod Luka
svojo volilno pravico v svoji beraški malhi?«

»Nosi jo, imel jo bo — ti pa nikoli!« se je raz-
jezil Luka.

Pisar se je od jeze stresel in je že hotel planiti
na berača, pa si je premislil in je rekel čisto mirno:

»No, no! Dobro, imel jo boš! Jaz sem samo to
hotel vprašati, ali bo še kak grošek dobre roke
padel.«

»Bo!« je rekel berač mrko, »ne boj se za svoj
trud! Pojdi, ne zatikaj se venomer vame! Pa kaj
vprašuješ? Ali ti nisem pred tremi dnevi dal deset
goldinarjev?«

»Si.«

»Pa kje jih imaš?«

»Eh! Po zraku letijo, striček moj! Vrag vedi, ti
denarji se topijo na moji roki kakor sneg.«

»A na kaj, hudirja? Ali ne piješ zastonj v
krčmi?«

»Pijem, hvala Bogu, pa to ni ugodno, če si zme-
raj privezan na eno krčmo kakor pes na verigi. Bil
sem v mestu. Pa veš — eh! Hahaha! Včasih si člo-
vek zaželi gosposčine.«

»Niti obleke si nisi kupil.«

»Nisem,« se je pisar nasmejal in pogledal svoj
umazani suknjič, »čemu bi za take reči denar za-
pravljal? Kar ne gre v grlo, zato človek niti ve ne.«

»Ti boš do groba ostal, kakor si zdaj.«

»Ah, to je spet resnica. Iz te kože ne pojdem
nikamor. Meni je usojeno. Pusti me, ne trudi se!
Daj mi samo kak goldinar, treba mi je tega.«

»Zakaj?«

»Ne vprašuj! Treba mi je. Pa je itak za tvoj
posel.«

»Na!« je rekel berač in potegnil petak iz torbe;
»žri! Pa ne prihajaj mi kmalu, meni je treba krme
tudi za drugo živino.«

Pisar je vtaknil denar v žep in pogledal po strani
na šop bankovcev, ki ga je Luka držal v roki, oči
pa so se mu nekako čudno ukresale; toda Luka jih
je urno spravil nazaj v torbo, rekel je »zbogom!«,
obrnil pisarju hrbet in naglo odšel.

Mikica se je hudobno nasmešnil in šepnil:

»Pazi, stric! Da ne postaneš ti vranam krma,
da ne postanem jaz ona živina, ki se bo s tvojo krmo
pitala! Razumem jaz tega gospoda berača. En gol-
dinar daje meni, deset jih drži za sebe, ker mu je
treba hišico kupiti. Da, da! Kar hranjaj ti lepe gro-
ške, se bo že našel kdo, ki te jih bo rešil.«